

W tym stanie rzeczy należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać sądowi apelacyjnemu do ponownego jej rozpoznania pod kątem widzenia art. 450 k. k. z r. 1903, uwzględnieniu bowiem w szerszym zakresie kodeksu karnego z r. 1932, w szczególności co do ukarania za bezskuteczne podżeganie F. do współudziału w oszukańczeniach uzyskaniu pieniędzy przy pomocy podrobionych przekazów, stoi na przeszkodzie art. 2 k. k. z r. 1932 w związku z względniejszym dla oskarżonych stanowiskiem dawnego prawa.

## 7.

Wyrok z dnia 8 listopada 1932 r. (II. 1K. 1092/32).

1. Przedmiotem ochrony prawnej z mocy ustawy o prawie autorskim jest wszelkie dzieło piśmiennictwa, będące wytworem indywidualnej twórczości, bez względu na jej zakres i wartość.

2. Kolekcja afiszów lub ogłoszeń, kalendarze, katalogi, rozkłady kolejowe, książki kucharskie, wzory, formularze — mogą być przedmiotem prawa autorskiego, jeżeli ich forma opracowania, układ lub wyjaśnienia mają charakter samodzielny i indywidualny.

*Przewodniczący: sędzia B. Korsak. Sędziowie: S. Walfisz (sprawozdawca), K. Bzowski. Prokurator: Cz. Łuński.*

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu kasacji Icka D., osk. z art. 56, 58, 61 ust. z dn. 29 marca 1926 r. (poz. 286), założonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 maja 1932, na mocy art. 529 k. p. k. kasację oskarżonego oddalił.

## Z uzasadnienia:

Kasacja oskarżonego zarzuca wyrokowi obrazę: a) art. 1 ust. 1 i art. 61 ustawy z dnia 29 marca 1926, poz. 286 o prawie autorskim ze zmianami z 11 kwietnia 1927, poz. 318 przez skazanie oskarżonego z art. 1 i 61 wyżej powołanej ustawy, pomimo nierozważenia tej okoliczności, czy wzór o nadanie klauzuli egzekucyjnej i deklaracji do komornika, wydrukowany przez oskarżyciela, jest przejawem duchowej działalności i czy nosi cechę osobistej twórczości.

Przedmiotem ochrony prawnej z mocy ustawy o prawie autorskim jest wszelkie dzieło piśmiennictwa, będące wytworem indywidualnej twórczości duchowej człowieka, przyczem jednak wartość tej twórczości, jej zakres i stopień nie mają z punktu widzenia prawa żadnego znaczenia, skutkiem czego mogą być chronione wytwory najzupełniej podrzędne i mało wartościowe, byleby tylko forma opracowania, układ, systema-

tyzacja lub wybór materiału, sposób czy porządek wykładu nosił piętno osobistej i indywidualnej pracy myślowej. Ochrona zanika dopiero tam, gdzie ustaje sama możliwość indywidualnej pracy, lub gdzie odtworzenie faktów jest tylko powtórzeniem w formie pozbawionej wszelkiej samodzielności (tablica mnożenia, ogłoszenia i t. p.). Już natomiast kolekcja afiszów czy ogłoszeń, kalendarze, katalogi, rozkłady kolejowe, książki kucharskie, wzory, formularze, mogą być przedmiotem prawa autorskiego, jeżeli układ lub wyjaśnienia mają charakter samodzielny i indywidualny. Jest to ochrona t. zw. zewnętrznej oryginalności. Taki jest sens cytaty z komentarza prof. Zolla przytoczonej w uzasadnieniu wyroku, będącej zgodnie z powyższymi wywodami dokładnym ujęciem zarówno teoretycznej podstawy prawa autorskiego jak i treści art. 1 p. 2 ustawy o prawie autorskiem. Sąd Apelacyjny, jak to z dalszego uzasadnienia wyroku wynika, na podstawie okoliczności ujawnionych w sprawie ustalił, iż wzory wypracowane i wydane przez oskarżyciela prywatnego różnią się bardzo co do treści i co do formy od wszystkich innych wzorów i co najważniejsze zaopatrzone są w pouczenie, zawierające wyciągi z odpowiednich artykułów ustaw i rozporządzeń sądowych i że wobec tego nie ulega żadnej wątpliwości, że w opracowaniu tych wzorów przejawiała się indywidualna twórczość autora. Wniosek ten sądu, jako stanowiący przejaw przekonania sędziowskiego, opartego na ocenie materiału dowodowego, w myśl art. 10, 360, 510 k. p. k. sprawdzeniu w drodze kasacji nie ulega.

## 8.

Wyrok z dnia 8 listopada 1932 (II. 4K. 797/32).

1. Posiadanie samochodów ciężarowych i koni do wożenia towarów, wysokość obrotu rocznego przedsiębiorstwa, a nawet używanie nazwy „hurtownia” nie mają znaczenia przy zaliczeniu do wyższej lub niższej kategorii handlowej przedsiębiorstw oznaczonych w rozdz. I A. cz. II załącz. do art. 23 ustawy o pod. przem.; decyduje natomiast charakter dokonywanych transakcji sprzedaży.

2. Klasa miejscowości decyduje jedynie o wysokości ceny świadczenia w obrębie jednej kategorii przedsiębiorstw, nie ma natomiast wpływu na ustalenie samej kategorii.

Przewodniczący: sędzia J. Dembiński. Sędziowie:  
dr. J. Rogalski (sprawozdawca), T. Krzysztoforski,  
Prokurator: T. Piskożubowski.

Sąd Najwyższy, w sprawie Elżbiety N., oskarżonej z art. 98 ust. z dnia 15 lipca 1925 Dz. Ust. Nr. 17, poz. 110 z roku 1932, po rozpoznaniu